

Forfatter: Zahrtmann, Kristian

Titel: BREV TIL: Haslund, Otto FRA: Zahrtmann, Kristian (1883-10-29)

Citation: Zahrtmann, Kristian: "BREV TIL: Haslund, Otto FRA: Zahrtmann, Kristian (1883-10-29)", i *Kristian Zahrtmann - en mindebog bygget over hans egne optegnelser og breve fra og til ham*, Samlet og Udgivet Af F. Hendriksen, s. 361. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002223277-000-shoot-L0022232770000148.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Kristian Zahrtmann - en mindebog bygget over hans egne optegnelser og breve fra og til ham

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

K. Z. til Otto Haslund. Civita d'Antino 1883 29/10:

... Det kan være godt nok at holde sig ungdommelig, men det, det gælder om, er at faa Noget gjort og ogsaa for Ens Gerning svinder Tiden saa ubarmhertig bort. En Lykke er det at man altid tror at netop det man har for skal bringe En et lille Skridt nærmere Maalet. Ja, der er nu dog en stor Forskel paa Dig og mig, for Du er gift og har en anden Ungdom, der voxer op om Dig; Du ser ikke som jeg Din Virksomhed endt med Dig selv, den kan fortsættes og drives meget videre gennem Fyrene. Det falder neppe i min Lod at tænke paa slig Fortsættelse, og naar saadanne Idéer vise sig maa de strax banlyses, for jeg kan lige akkurat arbejde mig selv gennem Verden som et skikkeligt Menneske, hvorimod jeg ikke tør indbyde Nogen til at dele mit Brød, især naar det saa senere skal deles ud i mange Portioner. Se det er nu en Anke, men skøndt det undertiden kan trykke temmelig tungt at være henvist til at vandre Vejen ene, saa er det jo for det første eget Valg - for man kunde jo leve for andre Ting end netop for Æren - og for det Andet har jeg saameget der gør Tilværelsen lykkelig idetmindste nu, hvorfor saa bekymre sig saameget for Dage, som s. 362 maaske dog aldrig komme. Ja, for ser Du, naar man er saa ene som jeg her paa denne Klippetop 2800' over Havet hvor Klimaet ikke er varmere end hjemme, faar man Tid til at filosofere og jeg tænker tidt over hvorledes Livet kunde have været, hvis f. Ex. min Familie havde faaet Lov til at vælge Livsstilling for mig. Jeg tror, at jeg var blevet meget anderledes end jeg nu er, jeg havde haft en talrig Flok omkring mig, og havde jeg tjent godt, havde jeg gaaet i fine Klæder, men jeg havde neppe faaet Italien at se, og jeg havde haft andre Venner, chi lo sa, om de havde været saa elskværdige som Jer, jeg tror det nu ikke. Vi forandre os dog en hel Del i Tiden, selv om Grundtonen bliver den samme. Naar jeg tænker paa Tiden paa Baadstad, hvor havde jeg dengang set og oplevet lidt, jeg vidste bogstavelig ikke, hvad det var at male, jeg saa med Beundring op til Dine Billeder, anede ikke, hvorledes Du gjorde dem, og famlede selv ganske forfærdeligt. Nu har jeg slaedes med Billeder i de 16 Aar, der er forløbne siden da, og igrunnen er jeg endnu meget famlende - noget Resultat har jeg ialfald ikke naaet - men som en ihærdig Kampsvend har jeg jo faaet kraftigere Næver og meget bedre Mod, jeg gyser neppe tilbage for de største Opgaver. Ja vilde blot Nogen give mig Bestilling paa en ganske voldsom Historie, jeg indlod mig derpaa.... Du skulde vide hvilken herlig Vin vi drikker her; Du kan være vis paa, at den er ægte, og man kan drikke sig en Rus uden at føle nogen Ulempe deraf. Skovgaard var her hos mig til den 13de September, nu er han i Sora, som er 4 Mil herfra, sammen med Viggo Pedersen og Philipsen. Jeg maa en Dag ned at besøge dem, for at se, hvad de har gjort; det er nok ikke saa lidt, og desuden, jeg bliver her et Aar endnu, og saa er det godt engang igen at høre lidt Dansk, at jeg ikke helt skal glemme det. J. Skovgaard var en brav Kammerat og en satans dygtig Maler, han gjorde nydelige Ting her. Du ved vist at han godt kan; han er flink i det Italienske og blev meget afholdt af Alle. Syndakus' Frue, en gammel munter meget tværbred En, havde nu sat sig i Hovedet, at Skovgaard havde saamange Kærester, og det Emne afhandlede de hver Dag. Skovgaard sagde, han havde en for hver Finger, og det tog Fruen for Alvor; hendes Sprog er vanskeligt, Skovgaards var det ogsaa og det Hele var yderst komisk.... [Fru Syndakus var Søster til den gamle Signora Cerroni.]